

De D. ERNEST MOLINÉ Y BRASÉS (*ingresó en 4 de mayo de 1913*).

NOVES RIMADES

I

Quan fuig l'abril
l'ayre subtil
fa olor de roses.
Totes les coses
van renaxent,
y resplendent
llueix al sol
lo plomícol
qu'espolsa 'l niu:
lleuger, festiu,
va voleyant...
Jo, mentrestant,
rebo un avís
dins *sobre* gris
del gran Casades,
qui no debades
secretarieja
y mangonéja
des del recó
d'en Cassadô.
Diu, molt atent,
que mantinent
cal festejar
y galejar
ab vianda fina
d'una cantina
qu'estiga bé,
— prou que la sé —,
l'extraordinari

bi-centenari
de l'Academia.
Com no es abstemia,
hi haurà bons vins
que'ls bons bocins
faran passar.
Hi haurèm d'anar!
Lo dia nou,
gran enrenou!

II

Ja hi som, companys!
Fa dos cents anys
tenim a gloria
refer l'Historia
nostra, qu'es vida
y es sava ardida
del esperit
abans dormit
d'aquest llinatge.
Llarch romiatge
fem sensè veuren
la fi, ni heuren
cap guasardó;
y al bo-y-millô
ja 'ns vol la terra:
En Rosent Serra
qui ab galanía
sempre escrivia
cercant del poble
la ciencia noble
y 'l fosch catau
del Comte Arnau;
Pin, lo gran mestre
en tot art destre;
y molt abans
altres germans;
com aus, com ombres,

com breus pesombres,
com alts vaxells,
passaren; d'ells
malgrat la Mort
viu lo recort.

Que ma paraula
de sobre-taula
vos faci esment
per un moment
d'aquests amichs,
moderns o antichs;
dels grans difunts;
ab ells, tots junts
hem treballat
y hem somniat.

¡La llur memoria
també es Historia!